

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: H.-D.S.**, nar. ..., bytem v ČR ..., *zastoupeného JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem, se sídlem Karlovy Vary, Polská 4*, proti **žalovanému: Magistrát města Karlovy Vary**, se sídlem Moskevská 2035/21, 361 20 Karlovy Vary, v řízení o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o:

- I. Sdělení žalovaného ze dne 12. 8. 2016 č. j. 14359/OD/14-43/Rzs, že žalobci nelze vydat paměťovou kartu řidiče, je nezákonným zásahem.
- II. Žalovaný je povinen žalobci nahradit náklady řízení ve výši 33.605 Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Pavla Tomka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I. Předmět řízení

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Plzni dne 25. 8. 2016 se žalobce domáhal určení, že sdělením žalovaného ze dne 12. 8. 2016, čj. 14359/OD/14-43/Rsz, že nelze vydat žalobci paměťovou kartu řidiče, došlo k nezákonnému zásahu. Současně požádal o náhradu

nákladů řízení. Sdělením ze dne 12. srpna 2016 čj. 14359/OD/14-43/Rsz (dále též „sdělení“) žalovaný Magistrát města Karlovy Vary vyrozuměl žalobce podle ust. § 155 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“), že ve věci žádosti o vydání paměťové karty řidiče pro osobu H.-D. W.S., nar. ..., paměťovou kartu řidiče na základě podané žádosti nelze vydat.

II. Žaloba

Žalobce v žalobě namítal, že při vydávání paměťové karty řidiče lze ověřovat jen podmínky stanovené v § 110a odst. 1 zák. o silničním provozu č. 361/2000 Sb. (dále jen *zákon o silničním provozu*). Tyto zákonné podmínky definované v ust. § 110a odst. 1 pod písm. a), b), c) cit. zákona žalobce splnil. I kdyby správní orgán byl oprávněn posuzovat i další podmínku existence obvyklého bydliště žalobce na území České republiky, žalobce tuto podmínku v intencích uvedených v § 2 písm. hh) zák. o silničním provozu splnil a její splnění prokázal. Přesto, že žalobce splnil veškeré podmínky pro vydání paměťové karty řidiče, žalovaný tuto paměťovou kartu žalobci v rozporu se zákonem nevydal. Tento postup žalovaného podle žalobce je nezákonným zásahem a podanou žalobou se žalobce proti tomuto nezákonnému zásahu brání.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě konstatoval, že mezi žalobcem a žalovaným zůstává sporné, zda podmínkou pro vydání paměťové karty řidiče je průkaz žalobce o existenci jeho obvyklého bydliště a dále to, zda toto obvyklé bydliště v případě žalobce na podkladě dokladů, které správnímu orgánu předložil, lze vzít za prokázané. Žalovaný konstatoval, že obvyklé bydliště je definováno v ust. § 2 písm. hh) zák. o silničním provozu a rovněž je upraveno i nařízením Rady (EHS) 3821/85 v čl. 14 odst. 3 písm. a). Žalovaný poukázal na přímo použitelné nařízení Rady (ES) 2135/98, kde v čl. 14 odst. 3 je definována podmínka obvyklého bydliště takto: „*Kartu řidiče definovanou v příloze IB vydá na požádání řidiče příslušný orgán členského státu, kde má řidič své obvyklé bydliště. Pojem obvyklého bydliště je vymezen v tomto článku pod písm. a).*“

Žalovaný zdůraznil, že nepresumoval podmínku obvyklého bydliště sám od sebe, ale tuto podmínku aplikoval tak, jak je uvedeno v přímo použitelném nařízení Rady (ES) 2135/98, tedy za použití zásady přednosti, kdy musí být při aplikaci práva dána přednost přímo použitelné normě EU před právem vnitrostátním. Proto výklad práva, tak jak jej podává žalobce v tvrzení, že splnil veškeré podmínky dané § 110a zák. č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, nemůže obstát.

Žalovaný dále uváděl, že zůstává zcela na vůli žalobce, jako žadatele o vydání paměťové karty řidiče, jakým způsobem prokáže splnění podmínky obvyklého bydliště. V této souvislosti žalovaný poukázal na právní názor Nejvyššího správního soudu, obsažený v jeho rozsudku čj. 7 As 256/2014-27, podle kterého není rozhodné, kolik důkazních prostředků žadatel předloží, ale jaké skutečnosti jimi prokázal. Veden tímto právním názorem

žalovaný vyhodnotil důkazy v této otázce žalobcem předložené, které individuálně specifikoval a souhrnně vyhodnotil jako důkazy prokazující pouze formální místo pobytu žalobce na území ČR. Pobyt žalobce na území ČR vyhodnotil jako formálně existující, příležitostný a občasný, nikoliv pobyt prezentující obvyklé bydliště v požadované délce 185 dní.

Žalovaný uváděl, že nezasáhl do práv žalobce, když po něm požadoval prokázání zákona délky pobytu tak, aby byly naplněny definiční znaky obvyklého bydliště, zejména v jeho délce 185 dní. Skutečnost, že žalobce tak ani po několikeré výzvě žalovaného neučinil, jde k tíži žalobce a nevydání paměťové karty řidiče žalobci je v souladu se zákonem. Žalovaný proto navrhl, aby žaloba byla zamítnuta a žalovaný požádal, aby žalobce žalovanému nahradil specifikované náklady řízení.

IV.

Původní rozhodnutí krajského soudu

Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 26. 4. 2017 č. j. 30 A 143/2016-64 jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s.ř.s.“) zamítl. V rozsudku uvedl, že podmínky pro vydání paměťové karty řidiče nejsou stanoveny pouze v § 110a odst. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), ale další z podmínek vyplývá rovněž z čl. 14 odst. 3 nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 ze dne 20. prosince 1985 o záznamovém zařízení v silniční dopravě, ve znění nařízení Rady (ES) č. 2135/98 ze dne 24. září 1998, kterým se mění nařízení (EHS) č. 3821/85 o záznamovém zařízení v silniční dopravě a směrnice 88/599/EHS o používání nařízení (EHS) č. 3820/84 a (EHS) č. 3821/85. Dle něho vydá na požádání kartu řidiče příslušný členský stát, v němž má řidič své obvyklé bydliště. Podmínka obvyklého bydliště má být dle krajského soudu také zkoumána. Při posouzení této podmínky krajský soud vycházel ze shromážděných podkladů, přičemž se ztotožnil se závěry žalovaného, že podmínka obvyklého bydliště nebyla v případě žalobce splněna a jeho žádosti o vydání paměťové karty řidiče nemohlo být vyhověno. Krajský soud souhlasil se závěrem žalovaného, že nebylo prokázáno, že se žalobce na adrese svého přechodného pobytu skutečně alespoň 185 dnů v kalendářním roce zdržuje z důvodu osobních a profesních vazeb, případně se tam z důvodu osobních či profesních vazeb pravidelně vrací.

Žalobce brojil proti citovanému rozsudku kasační stížností, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 13. 10. 2017 č. j. 5 As 143/2017-44 tak, že rozsudek krajského soudu ze dne 26. 4. 2017 č. j. 30 A 143/2016-64 proto, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení.

V.

Nové posouzení věci krajským soudem

Žalobu o ochraně před nezákonným zásahem krajský soud posuzoval na podkladě ust. § 82 a násl. s.ř.s.

Žaloba byla shledána důvodnou.

a) výchozí stav věci

Žádost o vydání paměťové karty řidiče podal žalobce u Magistrátu města Karlovy Vary dne 25. 8. 2014. Rozhodnutím ze dne 21. 10. 2014, čj. 14359/OD/14-11/Rsz, Magistrát města Karlovy Vary žádost žalobce o vydání paměťové karty řidiče zamítl, neboť se žalobci jakožto žadateli nepodařilo prokázat splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky v souladu s § 2 písm. hh) ve spojení s § 110a odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti tomuto rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 21. 1. 2015 č. j. 3460/DS/14-3 Krajský úřad Karlovarského kraje rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary vydané dne 22. 10. 2014 pod č. j. 14359/OD/14-11/Rsz zrušil a věc vrátil k novému projednání správnímu orgánu I. stupně.

Usnesením ze dne 24. 3. 2015 č. j. 14389/OD/14-19/Rsz Magistrát města Karlovy Vary řízení o žádosti žalobce o vydání paměťové karty řidiče zastavil, neboť žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. Proti tomuto usnesení Magistrátu města Karlovy Vary se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 1. 6. 2015 č. j. 1292/DS/15-3 Krajský úřad Karlovarského kraje usnesení Magistrátu města Karlovy Vary vydané dne 23. 3. 2015 pod č. j. 14389/OD/14-19/Rsz zrušil a věc vrátil k novému projednání správnímu orgánu I. stupně.

Rozhodnutím ze dne 21. 9. 2015 č. j. 14359/OD/14-28/Rsz, Magistrát města Karlovy Vary žádost žalobce o vydání paměťové karty řidiče zamítl, neboť v souladu s § 110a odst. 1 zákona o silničním provozu při ověření podmínek pro vydání paměťové karty řidiče správní orgán zjistil skutečnosti, které jsou v rozporu s podmínkami pro vydání paměťové karty řidiče. Proti tomuto rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 6. 11. 2015 č. j. 3242/DS/15-3, Krajský úřad Karlovarského kraje rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary vydané dne 22. 9. 2015 pod č. j. 14359/OD/14-28/Rsz zrušil a řízení zastavil, neboť vydání paměťové karty se považuje za vydání osvědčení podle části čtvrté správního řádu a jedná se tak o jiný správní úkon správního orgánu nemající povahu správního rozhodnutí.

Dne 25. 11. 2015 pod čj. 14359/OD/14-10/Rsz Magistrát města Karlovy Vary učinil „*Sdělení ve věci vydání paměťové karty řidiče osobě pan S. H.-D.W., nar. ...*“.

Toto časově předcházející sdělení žalovaného ve věci vydání paměťové karty řidiče ze dne 25. 11. 2015 napadl žalobce žalobou, které se dovolával ochrany proti nezákonnému zásahu. Krajský soud v Plzni v časově předcházejícím rozsudku ze dne 31. 5. 2016 č. j. 30 A 13/2016-41 vyhodnotil procesně právní aspekty projednávané věci a rozhodl, že sdělením žalovaného z 25. 11. 2015 č. j. 14359/OD/14-10/Rsz, že nelze vydat žalobci paměťovou kartu řidiče, došlo k nezákonnému zásahu. Soud vycházel z právního názoru, že podle ust. § 110a odst. 3 zák. o silničním provozu se vydání paměťové karty řidiče považuje za vydání

osvědčení podle části IV. správního řádu a dospěl dále k závěru, že v ust. § 154 správního řádu je mezi tzv. jinými úkony správních orgánů uvedeno také osvědčení. Ve smyslu § 154 správního řádu, jestliže správní orgán vydává osvědčení, postupuje podle ust. části IV., podle ust. části I., obdobně podle těchto ustanovení části II.: § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 35, § 37, § 40, § 62, § 63 a obdobně podle těchto ustanovení části III.: § 134, § 137 a § 142 odst. 1 a 2; přiměřeně použije i další ustanovení tohoto zákona, pokud jsou přitom potřebná. Ve smyslu § 155 odst. 3 správního řádu, pokud správní orgán shledá, že nelze vydat osvědčení, je povinen o tom na požádání písemně uvědomit dotčenou osobu a sdělit důvody, které k tomuto závěru vedly. Krajský soud konstatoval, že ustanovení § 110a odst. 3 zák. o silničním provozu je nutno vykládat tak, že podle části IV. správního řádu se postupuje jak v případě, kdy se paměťová karta řidiče vydá, tak i v případě, kdy příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností tuto kartu nevydává. V případě, že správní orgán dospěje k názoru, že osvědčení nelze vydat (§ 155 odst. 3 správního řádu) je nezbytné ve sdělení formulovat důvody, které vedly správní orgán k závěru, že osvědčení nelze vydat a to v rozsahu požadavků na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Právě tato kritéria v přezkoumávaném případě nebyla naplněna a samotné sdělení správního orgánu ze dne 25. 11. 2015 soud shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek odůvodnění svého závěru o nemožnosti vydat žalobci paměťovou kartu.

V další etapě projednávání žádosti žalobce o vydání paměťové karty řidiče dospěl žalovaný správní orgán k vydání předmětného sdělení ze dne 12. srpna 2016 č. j. 14359/OD/14-43/Rsz. V tomto sdělení žalovaný podrobně odůvodnil rekapitulací všech postupů správního orgánu i samotného žalobce jako žadatele. Současně žalovaný specifikoval jednotlivé podklady, které předložil žalobce správnímu orgánu k prokázání obvyklého bydliště a v části předmětného sdělení na jeho str. 6 a 7 pod písm. a) až o), jednotlivé podklady specifikoval a současně vyhodnotil jejich dopad na prokázání podmínky obvyklého bydliště žalobce na území České republiky. K tomu žalovaný konstatoval, že nepopírá skutečnost, že žalobci byl povolen na území ČR přechodný pobyt a že na území ČR má povolené podnikatelské aktivity. Předložené dokumenty ve svém souhrnu neprokázaly, že na adrese přechodného bydliště: ... se skutečně minimálně 185 dnů v kalendářním roce zdržuje z důvodu osobních a profesních vazeb, případně, že se tam z důvodu osobních vazeb pravidelně vrací tak, aby naplnil podmínku obvyklého bydliště k vydání paměťové karty řidiče. Žalobce na adrese povoleného přechodného pobytu, který uváděl v žádosti o vydání paměťové karty řidiče, nemá zajištěné ubytování a jinou adresu v průběhu celého řízení správnímu orgánu neprokázal. Zůstává nepochybné, že žalobce, jako občan Spolkové republiky Německo, s trvalým pobytem na adrese ... pobývá střídavě na různých místech v různých členských státech EU a má své hlavní, osobní, profesní či podnikatelské vazby mimo území České republiky. Z dokladů, které žalobce předložil správnímu orgánu, nevyplývá, jakákoliv další aktivita v místě uváděného bydliště. Vazby na osoby, které žalobci poskytují ubytování a z nichž dvě osoby se účastní na jeho podnikání, hodnotil správní orgán pouze jako formální a nikoliv jako bližší vazby osobního života, které by svědčily pro naplnění podmínky obvyklého bydliště. Vyhodnocením předložených důkazů a informací, které získal správní orgán i vlastním šetřením dospěl k závěru, že žádosti žalobce nelze vyhovět, neboť se mu nepodařilo vyvrátit více než důvodnou pochybnost, že na území České republiky obvyklé bydliště nemá, což způsobuje rozpor s podmínkami pro vydání paměťové karty řidiče. Pokud při ověření podmínek pro vydání paměťové karty řidiče, příslušný obecní

úřad obce s rozšířenou působností zjistí skutečnosti, které jsou v rozporu s podmínkami pro vydání paměťové karty řidiče, paměťovou kartu řidiče nevydá ve smyslu § 110a odst. 1, poslední věta, zák. o silničním provozu. Správní orgán v závěru odůvodnění svého sdělení uváděl, že v průběhu řízení o vydání paměťové karty řidiče došlo ke změně povoleného přechodného pobytu žalobce, který v době podání žádosti, tj. k datu 25. 8. 2014 měl povolený přechodný pobyt na adrese ... K datu 7. 6. 2016 došlo ke změně povoleného přechodného pobytu na adresu: Správní orgán při ověřování podmínek pro vydání paměťové karty řidiče přiměřeně postupoval podle zásady volného hodnocení důkazů s odkazem na § 50 odst. 4 za použití § 154 části věty za středníkem správního řádu. Ze správního spisu je dále patrné, že správní orgán odůvodnění svého sdělení o nevydání paměťové karty řidiče opřel rovněž o výsledky svědků, a to konkrétně o výsledky paní S.Á., paní A.N. a pana L.P., které byly provedeny dne 2. 6. 2015, tedy více než 14 měsíců před vydáním předmětného sdělení.

b) právní posouzení věci

Podle ust. § 110a zák. o silničním provozu, platí, že: „[p]aměťovou kartu řidiče vydá na základě žádosti do 15 pracovních dnů od jejího doručení příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností řidiči a) vozidla silniční dopravy stanoveného přímo použitelným předpisem Evropské unie, b) který je držitelem řidičského oprávnění pro tato vozidla a c) který řídí silniční motorové vozidlo vybavené podle přímo použitelného předpisu Evropské unie záznamovým zařízením. Pokud při ověření podmínek pro vydání paměťové karty řidiče příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zjistí skutečnosti, které jsou v rozporu s podmínkami pro vydání paměťové karty řidiče, paměťovou kartu řidiče nevydá.

Jak již bylo uvedeno výše, Nejvyšší správní soud shledal, že v dané věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a původní rozhodnutí krajského soudu z tohoto důvodu zrušil. Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku uvedl: „*Stěžovatel v nyní projednávané věci předkládal žalovanému řadu podkladů, které měly dle jeho tvrzení prokazovat jeho obvyklé bydliště na území České republiky (např. potvrzení o povoleném přechodném pobytu, výpis ze živnostenského rejstříku, nájemní smlouvy, dodavatelské smlouvy, doklady EUSIS – EUROPE START – UP-IMMIGRANT, o. s., a další). Stěžovatel také žalovanému předložil protokoly o výpovědích svědků S.Á., A.N. a L.P. ze dne 2. 6. 2015 v řízení o žádosti stěžovatele o vydání mezinárodního řidičského průkazu, ze kterých dle názoru stěžovatele plyne, že má na území České republiky osobní a podnikatelské vazby a na území Německa se pouze vrací. ... Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2014, č. j. 1 Azs 195/2014 - 36, konstatoval: „Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že použití důkazů z jiného řízení je přípustné, pokud jsou důkazy získány v souladu se zákonem, dostanou se do dispozice správního orgánu v souladu se zákonem, účastníku řízení jsou tyto důkazy zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a reagovat na ně (přiměřeně srov. rozsudek ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afs 19/2009 - 57).“ Z citovaného je zřejmé, že uvedené protokoly o výpovědích*

jmenovaných svědků mohly být použity rovněž v řízení o vydání paměťové karty řidiče; byly ostatně předloženy samotným stěžovatelem, který k jejich zákonnosti nic nenamítal. Žalovanému přitom nic nebránilo s ohledem na odstup doby, která od výpovědi uvedených svědků v řízení o žádosti stěžovatele o vydání mezinárodního řidičského průkazu uběhla, tyto svědky rovněž opětovně vyslechnout.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí k uvedeným protokolům uvedl, že jmenované svědkyně považuje za podjaté a nevěrohodné, neboť se podílejí na podnikání žadatele a poskytují mu ubytování. S.Á. stěžovatele navíc dříve zastupovala na základě plné moci ve věci vydání paměťové karty řidiče. Obsah jejich výpovědí, které jsou v uvedených protokolech zachyceny, žalovaný dále nijak nehodnotil. K protokolu o výpovědi svědka L.P. pak žalovaný uvedl, že tento svědek nepotvrdil, že by měl žadatel v České republice obvyklé bydliště po dobu 185 dnů v kalendářním roce. Krajský soud se s jeho závěry ztotožnil. Závěrům žalovaného a krajského soudu o prokázání nevěrohodnosti jmenovaných svědkyň Nejvyšším správní soud nemůže přisvědčit; jejich závěry jsou předčasné a postrádají odůvodněné a relevantní argumenty.

Hodnocením podkladů (důkazů) se rozumí myšlenková činnost správního orgánu (soudu), kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti a posléze hodnota pravdivosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti (důležitosti) správní orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění (zda jsou pro zjištění skutkového stavu upotřebitelné). Hodnocením podkladů z hlediska jejich pravdivosti (věrohodnosti) pak správní orgán dochází k závěru, které skutečnosti, o nichž podklady vypovídají, lze považovat za pravdivé (dokázané), a které nikoli. Pro hodnocení podkladů z hlediska jejich pravdivosti (věrohodnosti) správní řád nepředepisuje formální postup a ani neurčuje váhu jednotlivých důkazů tím, že by některým důkazům přiznával vyšší pravdivostní hodnotu nebo naopak určitým důkazním prostředkům důkazní sílu zcela nebo zčásti odpíral.

Ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu a § 132 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s. ponechává postup při hodnocení důkazů úvaze správního orgánu a soudu. Zásadě volného hodnocení důkazů, která je v tomto ustanovení vyjádřena, proto neodpovídá takový způsob hodnocení, kdy je (předem) označena za nezpůsobilý důkazní prostředek svědecká výpověď jen proto, že svědek náleží k určité sociální nebo profesní skupině. Samotná skutečnost, že osoba, která vystupuje ve správním řízení jako svědek, je jinak k účastníkovi řízení v pracovně právním vztahu, anebo se podílí na jeho podnikání, ještě sama o sobě neodůvodňuje závěr o nepravdivosti (nevěrohodnosti) svědecké výpovědi této osoby (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 1998, sp. zn. 2 Cdon 1751/97). K tomu by musely přistoupit další skutečnosti, které by odůvodňovaly takový závěr. Správní orgán či soud musí pečlivě vysvětlit, proč považuje osobu za podjatou či nevěrohodnou (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2012, č. j. 8 Afs 34/2011 - 67, ze dne 21. 12. 2012, č. j. 2 Afs 6/2012 - 27, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 149/2012 - 40, či ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 Ads 49/2016 - 38).

Závěr o nevěrohodnosti svědkyň S.Á. , A.N. tedy nemohl žalovaný a krajský soud učinit bez dalšího pouze odkazem na jejich vazby na osobu stěžovatele. Jejich závěry jsou v uvedeném směru navíc vnitřně rozporné, neboť žalovaný a krajský soud dochází k závěru, že v případě stěžovatele nebyla splněna podmínka obvyklého bydliště, ale nevěrohodnost uvedených svědkyň spatřují právě v tom, že stěžovateli poskytují ubytování a podílejí se na

jeho podnikání, tj. ve skutečnostech, které naopak spíše mohou svědčit o tom, že stěžovatel má na území České republiky osobní a profesní vazby.

Za tohoto stavu nelze považovat závěry, pro které žalovaný stěžovateli nevydal osvědčení – paměťovou kartu řidiče, za opřené o dostatečně zjištěný skutkový stav věci. Nejvyšší správní soud podotýká, že žalovanému nic nebránilo případně provést opětovný výslech jmenovaných svědkyň, z něhož by si mohl případně také učinit vlastní úsudek o jejich nevěrohodnosti v návaznosti na zjištění učiněná z dalších podkladů. Za daného stavu však nelze učinit jiný závěr než, že sdělení žalovaného ze dne 12. 8. 2016, č. j. 14359/OD/14-43/Rzs bylo vydáno předčasně na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. “

Kasační soud ve svém rozhodnutí zavázal krajský soud shora uvedeným právním názorem, který nepřipouští jinou možnost, než žalobu dle ust. § 87 odst. 2 s.ř.s. shledat důvodnou a určit, že sdělení žalovaného o nevydání paměťové karty řidiče je nezákonným zásahem, jelikož žalovaný opřel nevydání paměťové karty řidiče o nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Nejvyšší správní soud spatřoval pochybení v tom, že obsah výpovědi svědkyň (p. Á., a N.) vyplývající z protokolů o výslechu ze dne 2. 6. 2015 pořizených v jiném správním řízení vedeném se žalobcem (č. j. 23340/OD/13/Bar.) správní orgány nijak nehodnotily z důvodu jejich nevěrohodnosti a podjatosti, aniž by tuto skutečnost dostatečným způsobem odůvodnily. Obdobné pochybení bylo spatřováno i ve vztahu k protokolu o výslechu svědka L.P., ke kterému bylo pouze uvedeno, že tento svědek nepotvrdil, že by měl žalobce v ČR obvyklé bydliště po dobu 185 dnů v kalendářním roce. Stejného pochybení se dle názoru Nejvyššího správního soudu dopustil i krajský soud, když se se závěry správních orgánů ztotožnil a proto byl původní rozsudek zrušen. Žalovaný v návaznosti na výše uvedené tedy v dalším řízení před tím, než bude moci učinit závěr o tom, zda vydá nebo nevydá žalobci paměťovou kartu řidiče, bude muset nejprve zjistit skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Správní orgán bude povinen zajistit do správního spisu takové podklady (např. výslech svědkyň S.Á., A.N.), na základě kterých bude moci následně rozhodnout o věrohodnosti či nevěrohodnosti těchto svědkyň (a závěr o příp. nevěrohodnosti také náležitě vysvětlit, srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2012, č. j. 8 Afs 34/2011 - 67, ze dne 21. 12. 2012, č. j. 2 Afs 6/2012 - 27, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 149/2012 - 40, či ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 Ads 49/2016 – 38), eventuálně další podklady, které osvětlí skutkový stav věci. Provedení aktuálního výslechu svědkyň soud se jeví soud za vhodné i s ohledem na odstup doby, která od provedených výslechů uběhla, a rovněž s ohledem na možný vývoj či změnu aktivit žalobce.

VI. Náklady řízení

Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Žalobci, který v řízení dosáhl procesního úspěchu, soud **přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 33.605 Kč**. Tato náhrada je představována odměnou za právní zastoupení žalobce za šest úkonů právní služby po 3.100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, písemné podání ve věci samé, 2x replika žalobce, účast při soudním jednání, sepis a podání kasační stížnosti ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a), d), g), k) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb), tj. celkem **18.600 Kč**, a šest režijních paušálů po 300 Kč (celkem **1.800 Kč**).

Žalobce dále požadoval náhradu cestovní výdajů na jednání konaném dne 26. 4. 2014 za cestu ze sídla právního zástupce žalobce v Karlových Varech ke Krajskému soudu v Plzni v celkové výši 1.196 Kč, a to za 180 km za cestu tam a zpět při spotřebě vozidla 5,40 litrů /100 km a sazbou základní náhrady 3,90 Kč za 1 km jízdy. Žalobci tak byla při délce trasy 180 km přiznána náhrada cestovních výdajů v částce **988 Kč** (bez DPH). Soud dále přiznal zástupci žalobce náhradu za promeškaný čas za 6 půlhodin, tj. celkem částku ve výši **600 Kč**.

Žalobci tak náleží náhrada nákladů za poskytnuté úkony právní služby, za režijní paušály, za cestovní výdaje a náhradu za promeškaný čas v celkové výši **21.988 Kč**. Jelikož je právní zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, byla k výše uvedené částce připočtena DPH ve výši 21 %, tj. částka **4.617 Kč**.

Soud žalobci rovněž přiznal náhradu za zaplacený soudní poplatek v celkové výši **7.000 Kč**, sestávající ze soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000 Kč a za podání kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč.

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 20. listopadu 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.